

Маркъ Аврелий, и римскиятъ робъ Епиктетъ, и гъркътъ занаятчия Сократъ, и китайцитѣ Конфуций и Лао-Тзе, и арабътъ Мохамедъ, и французинътъ Паскалъ, и англичанинътъ Роскинъ, и най-вече галилеянинътъ Христосъ, който, както казва Толстой, е развилъ най-пълно и най-добрѣ учението си по тая велика истина за любовта къмъ човѣка.

Тая истина проповѣдва и Толстой въ своитѣ многобройни книги. И за да докаже това той самъ е живѣлъ като истински човѣкъ: приятел на дѣцата, братъ на нещастния, другарь на работника,

Толстой оре.

подкрѣпа на бѣдния. Тукъ събралъ дѣцата отъ Ясна-Поляна и имъ разказва хубави приказки; тамъ — въ III-та класа на трена разговаря, колѣно до колѣно, съ селянитѣ пѣтници за поминѣка и за полскитѣ работи; на трето мѣсто впрегналъ самъ конетѣ и оре нивата; а вечеръ — надъ масата: пише книга за далечнитѣ човѣци, за тия на които не може да говори. И това, което върши самъ — говорятъ неговитѣ книги.

Неговата блага душа не можеше да докачи, да наскърби никого. Дори къмъ услугитѣ си се от-